

«به نام خداوند رنگین کمان»

روزگار طولانی تنهایی

[نمایشنامه]

نویسنده: شهرام کرمی

به یاد برادرم شهاب
مرهم زخم تنهایی من

اشخاص:

آباد

پری

[صحنه:]

خانه‌ای با یک پنجره بزرگ. آباد پشت پنجره بیرون را نگاه می‌کند و پری عروسکی
پارچه‌ای را بغل کرده است.]

آباد امروز هوای خوبیه!

پری کاش بارون بیاد.

آباد یه وقتی کوه‌ها معلوم بودن.

پری کوه که جایی نمیره!

آباد از وقتی خونه رو برو رو ساختن کوه‌ها قایم شدن.

پری کاش خونه‌ای داشتیم که از پنجره‌ش کوه‌ها دیده می‌شدن.

آباد تو آرزوهای بزرگ داری.

پری مگه تو هیچ آرزویی نداری؟

آباد آرزویی ندارم!...

پری نمیخوای آرزوهات رو به کسی بگی!

آباد دلم میخواد یه جای دور خونه داشتم.

پری   جای دور؟! ...
آباد   جایی که وقتی از پنجره بیرون رو نگاه می کنم کوه ها رو بینم.
پری   پس تو هم مثل من آرزوهای بزرگ داری!
آباد   من مثل تو خیال باف نیستم.
پری   گفتی ما با خیال هامون زندگی می کنیم.
آباد   تو که به حرفای من گوش نمیدی.
پری   گوش میدم! ...
آباد   من رو فراموش کردی.
پری   فراموش نکردم.
آباد   تو فقط به بچه فکر می کنی.
پری   مادر باید بچه ش رو دوست داشته باشه.
آباد   پس من چی؟! ...
پری   دوباره بهانه هات شروع شد! ...
آباد   من تو این خونه احساس تنهایی می کنم.
پری   همیشه یه بهانه برای قُر زدن داری.
آباد   بهانه نیست! ...
پری   تو به عزیز حسودی می کنی.
آباد   من فقط از رفتار تو بدم میاد.
پری   می تونی پدر خوبی باشی؟
آباد   لابد فکر کردی تو مادر خوبی هستی.
پری   مگه تو بچه دوست نداری.
آباد   دوست دارم.
پری   پس چرا با من لج می کنی؟
آباد   حرفای تو من رو عصبی می کنه.
پری   دیگه حرف نمی زنم.

آباد باز هم قهر کردی؟!
پری [سکوت می کند]. ....
آباد چرا مثل بچه ها لج می کنی؟!
پری [جوابی نمی دهد]. ....
آباد قهر کردن کار همیشه ت بوده.
پری [ساکت است]. ....
آباد از این رفتارت خوشم نمیاد.
[آباد می خواهد عروسک را از بغل پری بردارد اما پری مقاومت می کند].
پری نباید بچه من رو کتک بزنی.
آباد من این بازی رو باور ندارم.
پری وقتی بچه هست نباید داد بزنی.
آباد این مسخره بازی رو تموم کن.
پری همه چیز زود یادت میره!
آباد اون فقط یه عروسکه!
پری کاری نکن عزیز ازت بترسه.
آباد میشه این بازی رو تموم کنی؟
پری بازی نیست.
آباد همه ش خیال و رویاس.
پری تو چت شده آباد؟! ...
آباد من دیگه حوصله این بازی همیشگی رو ندارم.
پری مگه تو عزیز رو دوست نداری؟
آباد دوست ندارم.
پری مگه دلت بچه نمیخواد؟
آباد قبول کردم هیچ وقت صاحب بچه نمیشم.
پری ما بچه داریم.

آباد فقط یه عروسکه.
پری بچه‌س!
آباد همه‌ش بازیه.
پری بازی نیست.
آباد اون بچه ما نیست.
پری باید باورش کنی.
آباد نمیخوام باورش کنم.
پری همیشه بچه‌ها رو دوست داشتی.
آباد هنوز هم دوست دارم.
پری تو گفتی عزیز صداتش بزنیم.
آباد یادم نیست!...
پری فقط کتکش زن.
آباد کتک نزدم!...
پری همین الان عزیز من رو کتک زدی.
آباد [سکوت می‌کند]. ....
پری عزیز رو کتک زدی.
آباد اگه ما بچه نداریم مقصرش من نیستم.
پری من فقط میخوام مادر باشم!...
آباد [سکوت می‌کند]. ....
پری تو حتی تحمل صدای گریه بچه رو نداری.
آباد گریه بچه؟!...
پری وقتی تو خواب هستی و صدای خروپف میدی من بیدارم و عزیز رو بغل می‌کنم. من بهش شیر میدم و براش لالایی می‌خونم. ولی تو همیشه روزگار فقط خواب هستی!

آباد تو فکر می کنی من یه پدر هستم که بچه ام رو دوست ندارم و کتکش می زنم
و تو خواب هم خروپف می کنم!...
[صدای گریه بچه می آید. پری سمت پنجره رفته بیرون را نگاه می کند.]
پری بازم گریه می کنه!
آباد نمیخوام گوش بدم.
پری صدایش مثل بارونه!
آباد بارون!
پری می شنوی؟...
آباد می شنوم.
[آباد با تردید سمت پنجره رفته و بیرون را نگاه می کند.]
پری باید دختر باشه.
آباد از کجا می دونی؟!
پری صدای گریه هاش.
آباد عزیز ما هیچ وقت این طور گریه نمی کنه.
پری برای اینکه عزیز مادر خوبی داره.
آباد تو مادر مهربانی هستی.
پری تو هم پدر لایقی هستی.
آباد من عزیز رو دوست دارم.
[سکوت]
پری چقدر دوستش داری؟
آباد به اندازه همه آرزو هام.
پری مگه چقدر آرزو داری؟!
آباد بیشتر از سقف آسمون!
[پری خود را از پنجره کنار می شد.]
پری خوب نیست ما رو پشت پنجره بینن.

آباد من دوست دارم بیرون رو نگاه کنم.
پری فکر می کنن ما خونه اونا رو دید می زنیم.
آباد هیچکی از اونا حواسش به ما نیست.
پری خوش شون نمیاد.
آباد برای چی خوش شون نمیاد؟
پری شاید ما رو نشناسن.
آباد می شناسن!...
پری مگه تو اونا رو دیدی؟
آباد وقتی ما به همسایه مون نگاه می کنیم اونا هم به ما نگاه می کنن.
پری لابد می دونن ما هم بچه داریم.
آباد باید بدونن.
پری باورم نمیشه!
آباد من براشون دست تکون میدم.
[آباد دست تکان می دهد].
پری دارن نگاه مون می کنن!
آباد حتماً صدای عزیز رو شنیدن.
پری عزیز که صدایی نداره.
آباد وقتی شیر میخواد گریه می کنه.
پری یه گریه کوچولو.
آباد نگاهشون کن.
پری از ما جواتر هستن.
آباد ما که پیر نشدیم.
پری جوان هم نیستیم.
[آباد از دیدن آنچه می بیند جا می خورد].
آباد پرده خونه رو کشید!...

پری   ما اجازه نداریم خونه کسی رو دید بزیم.
آباد   من فقط شادی و خوشحالی اونا رو نگاه می کردم.
پری   جای تو باشم نگاهشون نمی کنم.
آباد   دیگه نگاهشون نمی کنم.
پری   زندگی دیگران به ما مربوط نیست.
آباد   مربوط نیست!...
پری   من یه کاری کردم.
آباد   چیکار کردی؟!
پری   برای بچه مون خرید کردم.
آباد   خرید کردی؟!
پری   یه کفش گیلاسی خریدم.
آباد   کفش گیلاسی؟!
پری   وقت راه رفتن صدا میده.
آباد   کی خریدی؟
پری   دیروز رفتم بازار.
آباد   به من نگفتی!
پری   خواستم غافلگیر بشی.
آباد   باید می گفتم.
پری   اونا هم دیدم!
آباد   کی رو دیدی؟!...
پری   زن و مرد همسایه!
آباد   همسایه؟!...
آباد   کفش گیلاسی خریدن!
آباد   باید به من می گفتم.
پری   ازم دلخور شدی؟!...

آباد دیگه هیچ وقت بدون من جایی نرو.
پری من که همیشه برای خرید تنها میرم.
آباد وقتی برای بچه خرید می کنی باید من هم باشم.
پری قول میدم دیگه تنهایی این کار رو نکنم.
[پری کفش های گیلای را با لذت پای عروسک می کند].
آباد من راه رفتن یادش میدم.
پری وقتش شده راه بره.
آباد دستاش رو می گیرم.
پری باید مراقب باشی.
آباد بچه ها زود همه چیز رو یاد می گیرن.
پری زود هم بزرگ میشن!...
[آباد دست های عروسک را گرفته و سعی دارد همراه او راه برود. پری با لذت به آنها نگاه می کند. هر دو غرق دنیای خیالی خود شده و عروسک را مثل یک بچه باور کرده اند. آباد برای عروسک شکلک درآورده و شبیه میمون حرکت می کند. از حرکت او پری می خندد. لحظات طولانی دنیای خیال و بازی آنها ادامه دارد تا اینکه آباد متوجه بیرون شده و با عجله سمت پنجره می رود].
آباد تو هم دیدی؟!...
پری چی رو بینم؟!
آباد به ما نگاه می کنن.
پری تو که گفتی ایراد نداره.
آباد الان ما رو مسخره می کنن!
پری برای چی باید مسخره کنن؟!
آباد من برای پسر شکلک درآوردم.
پری مگه کار بدی کردی.
آباد به ما خندیدن!...

پری منم از کار تو خندیدم.
آباد ما فقط خوشحال بودیم.
پری اونا هم خوشحال هستن.
آباد مسخره مون کردن!
پری برای چی مسخره کردن؟
آباد شاید فکر کنن ما بازی می کنیم.
پری ما که بازی نمی کنیم!
آباد میرم در خونه شون.
پری می خوای دعوا کنی؟!
آباد باید ادب شون کنم.
پری من هم باهات میام.
آباد لازم نیست.
پری می ترسم کار دست خودت بدی.
آباد فقط سرشون داد می کشم.
پری نمیدارم تنها بری.
آباد تنها میرم.
پری من باید همراهت باشم.
آباد می خوای عزیز رو تنها بزاری.
پری هیچ وقت عزیز رو تنها نمیدارم.
[آباد فکر می کند].
آباد کار دیگه ای می کنم.
پری چیکار می کنی؟!
آباد بهشون فحش میدم.
پری چی میگی؟!...
آباد فحش میدم.

پری عزیز می شنوه.
آباد عزیز؟!...
پری تو که نمیخواهی بچه مون فحش یاد بگیره.
آباد پس چیکار کنم؟
پری فراموش کن.
آباد این راهش نیست.
پری خواهش می کنم.
آباد سنگ میزنم.
پری سنگ؟!...
آباد شیشه پنجره شون رو می شکنم.
پری میخوای شیشه بشکنی.
آباد فقط سنگ می زنم.
پری نباید این کار رو بکنی.
آباد اونا به ما خندیدن.
پری بچه زیر پنجره خوابیده!
آباد بچه!...
پری بچه همسایه.
آباد به جهنم!...
پری اگه سنگ به سرش بخوره؟!
آباد من نمیخوام به بچه شون آسیب برسونم.
پری گفتمی ما برای خوشبختی خودمون زندگی می کنیم.
آباد گفتم!...
پری وقتی من از اجاق کوری حرف می زدم تو گفتی: «اجاق کور ما به دیگران
مربوط نیست.»
آباد گفتم!...

پری ما با داشتن عزیز خوشبخت هستیم.
آباد ما همیشه خوشبخت هستیم.
پری پس فراموش کن.
[آباد آرام شده و فکر می کند].
آباد باید بهت بگم.
پری چی بگی؟!
آباد چقدر خوبه که ما عزیز رو داریم.
پری من دیگه هیچ آرزویی ندارم.
آباد من عزیز رو دوست دارم.
پری تو قلب بزرگی داری.
آباد ما باید بچه مون رو بزرگ کنیم.
پری بچه ها زود بزرگ میشن.
آباد زود هم خوبی و بدی رو یاد می گیرن.
پری وقت خوابش شد.
آباد خواب؟!
پری عزیز خوابش میاد.
آباد بزار بیدار باشه تا نگاهش کنیم.
پری تو خواب نگاهش کن.
آباد براش لالایی بخون.
پری لالایی؟!.....
آباد مادرها برای بچه شون لالایی می خونن.
پری [می خواند].
لالا لالا گل پونه
گل زیبای بابونه
بپوش از برگ گل پیرهن

هوا گرمه تابستونه
لالا لالا شب تیره
چرا خوابت نمی گیره
لالا لالا خبر لالا
شده فصل سفر لالا
یکی رفت و یکی اومد
آباد خوابش برد؟!
پری خوابید!...
آباد نگاهش می کنم.
پری نگاهش کن.
[سکوت]
آباد باید براش اسباب بازی بخرم.
پری ماشین کوکی.
آباد یه دو چرخه براش میخرم.
پری عزیز نمی تونه دو چرخه سوار بشه.
آباد یاد می گیره.
پری دو چرخه خطر داره.
آباد عزیز من باید شجاع باشه.
پری براش لباس بخریم.
آباد لباس!....
پری یه پیرهن دکمه دار.
آباد سلیقه تو خوب نیست.
پری می خوای زور بگی؟
آباد من میخوام نظر من هم بشنوی.
پری [سکوت می کند].....

آباد بازم قهر کردی.
پری [جوابی نمی دهد]. ....
آباد برای عزیز دوچرخه می خرم.
پری دوچرخه؟! ....
آباد یه دوچرخه که زنگ داشته باشه.
پری یعنی عزیز سوار دوچرخه بشه؟!
آباد بچه ها دوچرخه دوست دارن.
پری اگه زمین افتاد؟!
آباد دوباره بلند میشه.
پری من اجازه نمیدم.
آباد من پدرش هستم.
پری من هم مادرش.
آباد تو کفش خریدی من قبول کردم.
پری بچه ها کفش میخوان.
آباد دوچرخه هم میخوان.
پری قول بده وقتی سوار دوچرخه میشه کنارش باشی.
آباد من همیشه مراقبش هستم.
[آباد در دنیای خود عروسک را سوار دوچرخه کرده و دور می زند].
پری باید تشکر کنیم.
آباد از کی؟! ...
پری از خدا.
آباد چطوری؟! ...
پری من همیشه دعا می خونم.
آباد خوشبختی یعنی همین! ...
پری یه عمر آرزوی بچه داشتیم.

آباد	حالا عزیز رو داریم.
پری	ما باید پدر و مادر خوبی باشیم.
آباد	صبح تا شب کار می کنم تا شما راحت باشید.
پری	من هم مادری می کنم و غذا درست می کنم.
آباد	چی درست می کنی؟
پری	خورشت فسنجون.
آباد	کوفته قلقلی دوست دارم.
پری	شیشلیک و اناریج.
آباد	سبزی پلو با ماهی.
پری	یه کاسه آب دوغ خیار.
آباد	عزیز چی؟!...
پری	اگه پسر مون شیر بخواد؟
آباد	شیر جنگل میارم.
پری	اگه پسر مون عروس بخواد؟
آباد	دختر آفتاب میارم.
پری	اگه پسر ما رو نخواد؟
آباد	سرمو میذارم می میرم.
پری	چرا بمیری؟!...
آباد	چرا بمیریم؟!...
پری	حالا که عزیز رو داریم.
آباد	تاج سر شاهو داریم.
پری	دوماد آفتاب رو داریم.
آباد	سوار کوه ها رو داریم.
پری	چرا بمیریم؟!...
آباد	چرا بمیریم؟!...

[پری متوجه پنجره می شود.]

پری یواش تر حرف بزیم.

آباد نباید کسی صدای ما رو بشنوه!

پری دلم شور می زنه.

آباد مادرها همیشه غم بچه رو دارن.

پری یه عمر منتظر بودم تا مادر بشم.

آباد من هم یه عمر منتظر بودم پدر بشم.

پری یعنی حالا ما کجای زندگی وایسادیما؟

آباد همون جا که آرزو داشتیم.

پری این وقتها باید چکار کرد؟

آباد چه وقتی؟!...

پری وقتی حس می کنی خوشبخت هستی.

آباد باید دعا کنیم این خوشبختی زود تموم نشه!

پری با خدا حرف بزیم.

آباد حرف می زنیم!...

پری چی بهش بگیم!؟

[هر دو در سکوت گویی دعا می خوانند.]

پری بچه مون داره بزرگ میشه.

آباد آدم که همیشه بچه نمی مونه.

پری بیریمش گردش؟

آباد کجا؟!...

پری پارک بریم.

آباد بریم جنگل.

پری جنگل گرگ داره.

آباد گرگها مثل آدمها نیستن.

اگه گرگ عزیز رو بخوره!	پری
بخوره!...	آباد
گرگ بیاد!	پری
چوپون میشم نمیزارم.	آباد
گرگم و گله می برم.	پری
چوپون دارم نمیدارم.	آباد
دندون من تیز تره.	پری
دمبه‌ی من لذیذ تره.	آباد
من می برم خوب خوبشو.	پری
من نمیدم بد بدشو.	آباد
خونه خاله کدوم وره؟	پری
از این وره و از اون وره!	آباد
از این وره و از اون وره!...	پری
[آباد و پری دست‌های عروسک را می‌گیرند و در جنگل خیالی قدم می‌زنند.]	
درخت‌ها همه خشک شدن!؟	پری
وقت پائیز درخت‌ها می‌خوابن.	آباد
عزیز دوست داره بازی کنه.	پری
ما هم باهاش بازی کنیم.	آباد
چه بازی؟!...	پری
چشم‌هامو می‌بندم شما قایم بشین.	آباد
تا ده بشمر...	پری
یک. دو. سه. چهار...	آباد
چشم‌ها تو باز نکن.	پری
پنج. شش. هفت. هشت...	آباد
حالا من رو پیدا کن.	پری

[در بازی آنها پری مخفی شده و آباد دنبال او می گردد.]

آباد کجا رفتی؟

پری من رو پیدا کن!

آباد پیدات می کنم.

پری دنبالم بگرد!

آباد صدات رو می شنوم.

پری صدای چی؟!

آباد صدای قلبت.

[آباد پری را می بیند و هر دو می خندند. صدای گرگ می آید و پری می ترسد.]

پری عزیز کجاس؟! ...

آباد باید همین اطراف باشه.

پری بچه ام گم شد! ...

آباد هر جا باشه پیداش میشه.

پری [صدا می زند.] عزیز من کجا هستی؟

آباد [صدا می زند.] پسر، تو کجا رفتی؟

پری ما عزیز رو گم کردیم!

آباد وقتی چشم هام رو بستم کنارم بود.

پری قایم که شدم دیدمش.

آباد شاید برگشته خونه.

پری برای چی باید تنهایی بره خونه؟!

آباد بچه ها دوست دارن شیطونی کنن.

پری برگردیم خونه.

آباد برمی گردیم.

[هر دو باعجله و دستپاچه قدم می زنند تا در خیال خود به خانه می رسند.]

پری عزیز من کجایی؟!

آباد   بچه بابا کجا رفتی؟!
پری   خودت رو قایم نکن.
آباد   بازی ما تموم شد.
پری   عزیز خونه نیست!
آباد   یعنی کجا رفته؟!
پری   ما گمش کردیم!
آباد   پیداش می کنم.
پری   یعنی من باز هم باید غمگین باشم.
آباد   برای چی باید غمگین بشی؟!
پری   دیگه بچه نداریم!
آباد   ما فقط گمش کردیم.
پری   عزیز گم شده!...
آباد   باید منتظرش باشیم.
پری   یه عمر منتظر بودیم.
آباد   هر گمشده‌ای یه روز پیدا میشه.
[آباد سمت پنجره رفته از آنچه در بیرون می بیند تعجب می کند].
آباد   باورم نمیشه!...
پری   چی شده؟!...
آباد   عزیز خونه همسایه‌س!
پری   خونه همسایه؟!...
آباد   نگاه کن.
[پری سمت پنجره رفته بیرون را نگاه می کند].
پری   ما فکر کردیم گمش کردیم!...
آباد   خوشم نیاد بچه‌ام با دختر همسایه دوست بشه.
پری   با هم بازی می کنن!

آباد با دختر همسایه!...
پری بچه‌ها دنیای عجیبی دارن.
آباد حالا باید چکار کنیم؟!
پری میاد خونه.
آباد اگه نیومد؟!...
پری منتظر میشیم.
آباد تو گفتی از انتظار خسته شدی!
پری حالا که مادر شدم فهمیدم باید صبور باشم.
آباد می‌خوای شماره کنیم.
پری شماره کنیم؟!
آباد بشمریم تا بیاد.
پری یعنی بازی کنیم؟!
آباد فقط شماره کنیم تا بیاد.
پری بشمریم؟!...
آباد یک...
پری دو...
آباد سه...
پری چهار...
آباد چشم‌ها رو ببندیم.
پری چشم‌ها رو ببندیم.
[هر دو چشم‌ها را می‌بندند].
آباد پنج...
پری شش...
آباد هفت...
پری هشت...

آباد	صدای پای عزیز میاد!
پری	صدای پای عزیز میاد!
	[چشم‌ها را باز می‌کنند و بچه خیالی یعنی عروسک را می‌بینند.]
آباد	کجا بودی عزیز؟...
پری	ما نگران بودیم.
آباد	باید از ما اجازه می‌گرفتی.
پری	از پدر و مادرت.
آباد	نباید بی‌اجازه خونه دیگران می‌رفتی.
پری	وقتی خونه نیستی ما تنها میشیم.
آباد	من دلم می‌خواد بچه‌ام به حرفام گوش بده. به حرف پدر و مادرش!... ما هر وقت بخوای باهات بازی می‌کنیم. وقتی خواستی بیرون بری ما باهات بیرون میایم. اگه خوراکی بخوای یا اسباب‌بازی من برات می‌خرم. اگه غذا بخوای مادرت برات درست می‌کنه. خورش آلو، پلو قرمز. سیب‌زمینی سرخ کرده!... مادرت صدای قشنگی داره و برات لالایی می‌خونه. شب و ستاره‌ها عاشق صدای مادرت هستن!... با صدای مادرت ستاره‌ها پر از شور و اشتیاق میشن رو زمین میان و تو می‌تونی اونا رو بغل کنی. می‌تونی سوار ماه بشی و تاب‌بازی کنی. خورشید همیشه تو آسمون هست تا راحت روشن باشه و گم نشی. ما برای تو بهترین پدر و مادر روی زمین میشیم.
پری	پدرت کارهایی بلده که تو دوست داری. باهات بازی می‌کنه و هر جا بخوای با خودش می‌بره. پدرت یه ماهیگیر خیلی خوبه که همیشه ماهی‌های بزرگ رو با قلاب می‌گیره. تو را با خودش ماهیگیری می‌بره!... می‌تونی قایق سوار بشی رو موج‌های آب بالا و پائین بپری و بازی کنی. برات بستنی قیفی می‌خره. از اونا که شکلات روی بستنی شُره می‌کنه و میاد رو دست و آستین لباس‌ها!... وقتی برگشتی خونه من لباس‌های تنت رو می‌شورم و پهن می‌کنم رو رخت‌آویز تا باد اونا رو خشک کنه.

آباد حالا وقت مدرسه‌س.
پری تو مدرسه بهت درس یاد میدن.
آباد شمردن یاد می‌گیری.
پری خونندن و نوشتن.
[هر دو به تقلا می‌افتند].
آباد باید بپریمش مدرسه.
پری اگه بچه‌ها اذیتش کنن؟!
آباد مدرسه جای درس و مشقه.
پری یعنی باید از مون دور بشه؟!
آباد صدای زنگ مدرسه میاد.
پری مدرسه عزیز دیر شد!...
[آباد و پری دست عروسک را گرفته و به مدرسه خیالی می‌روند].
آباد دلم می‌خواد عزیز قیافه ما رو نقاشی کنه.
پری نقاشی رو قاب می‌کنیم می‌زنیم دیوار خونه.
آباد من خودم مشق بهش می‌گم.
پری نوشتن که یاد بگیره می‌نویسه مادر!
آباد می‌نویسه پدر!...
پری پدر و مادر!...
آباد چرا گریه می‌کنی؟!
پری این‌طور زندگی کردن خیلی سخته!...
آباد مگه ما چطور زندگی می‌کنیم?!
پری انتظار طولانی.
آباد ما دربارش اختیار نداریم.
پری عزیز بزرگ میشه و ما پیر میشیم!
آباد مادرهای دیگه چکار می‌کنن.

پری پدرهای دیگه چکار می کنن؟!
آباد باید مثل اونا باشیم.
پری مثل پدر و مادر بچه‌ها!
آباد من باید کار کنم تا شما راحت باشین.
پری منم سفره هفت‌رنگ می چینم تا عزیز بیاد.
آباد شب و روزهای طولانی!
پری من و تو عزیز!
آباد ما خیلی خوشبختیم.
پری یه خانواده خوشبخت.
آباد دنیا خیلی قشنگه!
پری مٹ یه بهشت!
[سکوت طولانی]
آباد بچه‌مون داره بزرگ میشه.
پری مدرسه‌اش کی تموم میشه؟
آباد تموم میشه.
پری کی؟!...
آباد ده سال.
پری زیاده!
آباد هفت سال.
پری زیاده!
آباد پنج سال.
پری خیلی زیاده!
[به مرور آباد و پری در حرف زدن و حرکت حس پیری را انتقال می دهند].
آباد دیروز تو خیابون دیدمش!
پری کی رو دیدی?!

آباد عزیز رو دیدم.
پری برای چی خونه نمیاد؟
آباد با دوستاش بود.
پری حالش خوب بود؟
آباد خوب بود.
پری زیاد نمی بینمش!
آباد من هم نمی بینمش.
پری دلم براش تنگ شده!
آباد حالا یه مرد شده.
پری نباید از ما دور بشه.
آباد بزرگ شده.
پری بچه مون پیش ما نیست؟
آباد باید عادت کنیم.
پری به چی؟
آباد به ندیدن.
پری من نمی تونم.
آباد براش دست تکون دادم.
پری بهش می گفتم بیاد خونه.
آباد نگفتم.
پری چرا نگفتم؟
آباد نگاه کرد و رفت.
پری شاید تو رو ندیده.
آباد من رو دید.
پری شاید نشناخته!
آباد شناخت.

پری   پس چرا رفت؟!
آباد   نمی دونم!...
پری   اونا هم مثل ما هستن؟!
آباد   کی؟!...
پری   همسایه مون.
آباد   شاید مثل ما باشن.
پری   مادر بودن خیلی سخته!
آباد   زندگی سخته!...
[هر دو با حسرت به عروسک نگاه می کنند].
پری   عزیز مثل خیال هام نیست.
آباد   مثل هیچی!...
پری   دلم بچه ای رو می خواد که بزرگ نشه. حرف نزنه. هیچ جا نره!... فقط بچه
باشه. مثل عروسک!... هر وقت دل تنگ بشم بتونم بغلش کنم.
آباد   این قصه رو شنیدیم.
پری   کدوم قصه؟!
آباد   زنی که یه عروسک بچه ش بود.
پری   شاید وقتش باشه.
آباد   وقت چی؟!...
پری   که بمیریم.
آباد   دلم نمی خواد بمیرم.
پری   من هم نمی خوام بمیرم.
آباد   باید به این تنهایی عادت کنیم.
پری   اگه براش زن بگیریم.
آباد   زن بگیریم؟!...
پری   بچه مون بزرگ شده.

آباد   شاید نخواد ازدواج کنه.
پری   باید راضی اش کنیم.
پری   وقتی زن بگیره صاحب بچه میشن.
آباد   بچه عزیز!
[سمت پنجره رفته با حسرت بیرون را نگاه می کنند].
پری   او نا خوشبخت هستن!
آباد   بیشتر از ما.
پری   باورم نمیشه!...
آباد   با دختر همسایه ازدواج کرد!
پری   چه بازی سختی!
آباد   باید باروش کنیم.
پری   یعنی او نا هم ما رو نگاه می کنن؟
آباد   نگاه مون نمی کنن.
پری   این روزگار تنهایی کی تموم میشه؟
آباد   تموم میشه!...
پری   صداشون رو می شنوی؟
آباد   نمی شنوم!...
پری   کجا رو نگاه می کنی؟
آباد   چشم هام جایی رو نمی بینه.
پری   من هم نمی بینم.
آباد   شاید گم شدیم.
پری   گم شدیم!...
[تاریکی و نوری که از پنجره به روی عروسک می تابد].

پایان

شهرام کرمی

تهران - ۱۳۷۵